

rozsouzení, ježto o přečinu, odůvodňujícím příslušnost sborového soudu, dle toho, co doličeno, mluvíti již nelze.

Čís. 1621.

Povinnost soudu zvláště odůvodňovati (§§y 270 čís. 5, 281 čís. 5 tr. ř.) obecné subjektivní předpoklady přičitatelnosti trestného činu, v zákoně zvláště jako znaky dotyčného zločinu neuvedené, řídí se tím, co dle výsledků hlavního přelíčení bylo bráno stranami v pochybnost.

Oprávnění hajného k úřednímu výkonu na veřejné cestě (§§y 68, 81 tr. zák.) a k provedení osobní prohlídky i bez přibrání orgánu bezpečnostního úřadu.

§ 33 zbrojního patentu předpokládá jen takový počet zbraní, který překročuje prokázanou potřebu a tím odůvodňuje podezření zneužití; stačí po případě i tři zbraně.

(Rozh. ze dne 2. května 1924, Kr II 532/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 15. září 1923, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle §u 81 tr. zák., přestupkem nedokonané krádeže dle §§ů 8, 460 tr. zák. a přestupkem §u 312 tr. zák. a §§ů 32 a 36 zbrojního patentu, mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmatek dle §u 281 čís. 5 tr. ř. spatřuje stížnost v tom, že soud zvláště nezjistil a neodůvodnil, zda stěžovatel byl si toho vědom, že jde u hajného F-a o osobu vrchnostenskou a o konání služby nebo vrchnostenského příkazu. Tento nedostatek důvodů činí prý odsuzující rozsudek ve směru §u 81 tr. zák. nejasným, neúplným a sobě odporujícím. Než zmatečnou stížnost přehlíží, že, pokud jde o obecné subjektivní předpoklady přičitatelnosti trestného činu, v zákoně zvláště jako znaky dotyčného zločinu neuvedené, řídí se povinnost soudu, zvláště je odůvodňovati, tím, co dle výsledků hlavního přelíčení bráno bylo z některé strany v pochybnost. V tomto případě obžalovaný vůbec popíral, že se s hajným F-em při příležitosti, o niž jde, utkali. Šlo tedy jen o to, zkoumati, zda v příběhu, jak jej svědek F. pro nalézací soud přesvědčivě potvrdil, obsaženy byly veškeré zákonné znaky skutkové podstaty trestného činu, najmě zločinu podle §u 81, pokud se týče přestupku §u 312 tr. zák. Nikým nepopíranou a v pochybnost nebranou otázkou vědomí stěžovatelova ve směrech naznačených, neměl proto nalézací soud příčiny v důvodech zvláště se zabývat, to tím méně, když zjistil na základě výpovědi svědkovy, že byl jako hajný oblečen ve stejnokroji hajného, a sám stěžovatel připustil, že F-a zná, byl i s ním osobně do styku dosud nepřišel. Dle toho vyhověl rozsudek s dostatek předpisům §§ů 270 čís. 5 a §u 281 čís. 5 tr. ř. S hlediska §u 281 čís. 9 a) tr. ř. napadá stížnost výrok, odsuzující stěžovatele pro zločin §u 81 tr. zák.

jako právně prý pochybený, ježto čin se stal na veřejné silnici, tato nespadá do oboru úřední moci hajného, jenž není vůbec oprávněn na veřejné cestě k úřednímu výkonu, jsa zde osobou soukromou jako každá jiná osoba třetí, pročež nelze v jeho zakročení spatřovati výkon služby. Též prý nebyl hajný, i kdyby skutečně stěžovatel po bažantech byl střílel, sám oprávněn k prohlídce osoby, nýbrž povinen přibrati za tím účelem orgán úřadu bezpečnostního. Než zde přehlíží zmáteční stížnost předpisy zákona ze dne 16. června 1872, čís. 84 ř. zák., dle nichž (§§y 1 a 2) hlídači, ustanovení podle zemských zákonů, byli-li okresním politickým úřadem potvrzeni a vzati do přísahy, mají býti pokládáni za veřejnou stráž a požívají práv zákonem stanovených pro osoby vrchnostenské a civilní stráže, jednají-li u výkonu své služby a mají-li při tom předepsaný služební šat neb odznak. Že toto oprávnění hajného a tím povaha jeho úkonu jako výkonu služby nebyly vyloučeny tím, že obžalovaný byl na silnici, odkud, dle zjištění, do lesa na bažanta vystřelil, vyplývá jednak z předpisů §§ů 3—5 citovaného zákona, jež zmocňují hlídače — za určitých podmínek — zatknouti osoby při trestném činu na předmětech dohledu hlídačova přistižené, stíhati je, chtějí-li se útekem zjištění vyhnouti, mimo oblast jeho dohledu podrobenou a odebrati osobám při činu samém přistiženým, ba po případě i jen nutně podezřelým, předměty z trestného činu pocházející nebo k jeho spáchání sloužící, jednak z předpisu §u 7. honebního zákona pro Moravu ze dne 26. července 1912, čís. 4 z. zák. z roku 1914, dle něhož cesty, silnice, železnice atd. neruší souvislosti honebního obvodu, takže i zvěř na pozemnostech těchto náleží tomu, kdo jest k honbě oprávněn.

Neprávem vytýká konečně stížnost rozsudku zmatek podle §u 281 čís. 9 a) tr. ř. i pokud jde o přestupek §u 33 (v rozsudku nesprávně § 32) zbrojního patentu, protože prý choval nepoměrné a podezření vzbuzující množství zbraní, ana flobertka, jeden revolver a pistole nejsou ještě žádným »množstvím«, neřku-li »nápadně velkým množstvím« zbraní. Zákon předpokládá, jak vyplývá též z porovnání s §em 12 zbrojního patentu, jehož se § 33 výslovně dovolává, jen takový počet zbraní, který prokázanou potřebu přesahuje a tím podezření zlého užívání odůvodňuje. Takovým množstvím mohou býti právě vzhledem k potřebě a okolnostem majitele i zbraně tři a nelze dotyčné zjištění rozsudku uznati proto právně pochybeným.

Čís. 1622.

S hlediska §u 128 tr. zák. nesejde na tom, zda necudný dotek těla nedospělé osoby byl snad jen přechodným a okamžitým; stačí, že nebyl jen nahodilým.

V pouhém vyzvednutí sukně nelze ještě spatřovati pohlavní zneužití.

Netřeba, by ukojení chlípných chtíčů pachatelových skutečně nastalo; stačí, že čin byl za tím účelem předsevzat.

(Rozh. ze dne 3. května 1924, Kr I 751/23.)